

New York Times bestseller sorozat

KILENCEDIK KÖNYV

VIHARJELZÉS

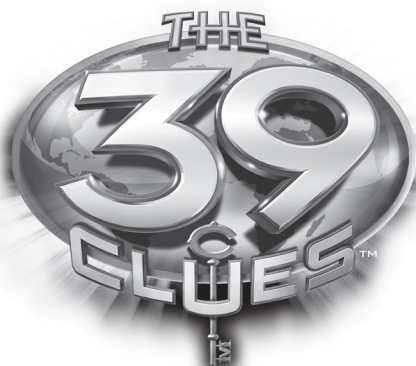

LINDA SUE PARK

A 39 KULCS

A 39 KULCS

VIHARJELZÉS

LINDA SUE PARK

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2013

*Ginger Knowltonnak,
aki mindig tudja, mi a kulcs.
L. S. P.*

1. FEJEZET

- Bahamák!
- Jamaica!
- Bahamák!
- Jamaica!

Dan görcsösen szorította és csikorgatta minden testrészét, amit szoríthatott és csikorgathatott. Tett egy utolsó próbálkozást.

– BA-HA-MÁK! Amy, gondold végig...

– Már végiggondoltam... – vágott vissza nővére. – Veled ellentétben! Figyelj, ha az ő nyomait akarjuk követni, akkor Jamaicában a helyünk! Az a nő nem is volt még kalóz, amikor a Bahamákon élt!

Anne Bonnyról vitatkoztak, aki az 1700-as években férfiruhát öltött, és kora egyik legveszedelmesebb kalóza lett, és aki jó eséllyel az egyik ősök volt. Kínában Dan egy női miniatúrát talált, melynek hátán Anne Bonny neve állt. Ez volt az egyetlen szál, amin elindulhattak.

Amy és Dan Cahillek voltak. A Cahill család közel ötszáz éve a világ legbefolyásosabb családjai közé tartozott. Olyan tudósokat adtak a világnak, mint

Galilei vagy Marie Curie, olyan művészeket és írókat, mint Vincent van Gogh vagy Mark Twain, és olyan vezetőket, mint Napóleon vagy George Washington. Folytathatnánk a sort... és most nagyon úgy tűnt, hogy Anne Bonny is Cahill lehetett.

Az 1500-as évek elején a Cahill család több ágra szakadt. Az ágakat Gideon és Olivia Cahill gyermekei alapították. A legidősebb fiú, Luke, a Lucian ágat. Nagy stratégák, politikusok és üzletemberek ágát. Húga, Katherine az Ekaterina ág őse lett, újtóké és feltalálóké. Öccse, Thomas a Tomas ágé, felfedező, kalandorok és sportolók. Másik húga, Jane, a látnokok és művészek alkotta Janus vérvonalé. Az ágak megalakulásuk óta kétségbeesett küzdelmet folytatnak egymással, hogy megtalálják a világhatalmat jelentő titkot.

Amy és Dan is beszállt a küzdelembe, bár először fogalmuk sem volt arról, mibe keverednek. Amikor szeretett nagyanjuk meghalt, végrendeletében az első kulcs helyére vonatkozó utalást hagyott – és ezzel olyan kalandsorozat vette kezdetét, amiről álmodni sem mertek.

Persze nem voltak egyedül. A többi ág is a kulcsok után vetette magát. És ellenfelek mindent megtettek volna azért, hogy Amyt és Dant megállítsák. Robbantások, bányaomlások, mérgezési és vízbe fojtási kísérletek, élve eltemetés – hogy csak néhányat említsünk a változatos repertoárból, amit bevetettek ellenük. Franciaországban, Ausztriában, Japánban, Koreában, Egyiptomban, Ausztráliában, Dél-Afrikában

és Kínában... Amy és Dan mindezt túléltek, és útjuk során gazdagabbak lettek néhány értékes kulccsal.

De *még* mindig nem tudták, voltaképpen miről is szól ez az egész.

Nevelőnőjükre, Nellie-re vártak a pekingi reptéren, aki éppen valutát váltott.

– Mivel Jamaica volt az utolsó hely, ahol valaki hallott róla, vagy látta őt, egyértelmű, hogy ott kezdjük a kutatást – jelentette ki Amy, aki már rákeresett Anne Bonny nevére az interneten.

– De... – Dan kétségbeesetten törni kezdte a fejét, hogy mivel torpedózhatná meg Amy érvelését. Amy-nek ez nagyon ment, képes volt látni az összképet. Dan mindig elveszett a részletekben. Most is egy aprócska részlet kötötte le a figyelmét a Bahama-szigeteken...

Amy az öccse szemébe nézett.

– Tudom, mi jár a fejedben Daniel Arthur Cahill – rótta meg szigorúan. – Ne legyél nevetséges! Meg kell kaparintanunk a következő kulcsot a többiek orra elől. Nincs időnk béna akvaparkokra!

Dan felhorkant.

– Béna akvapark?! Te azt hiszed, hogy *béna*? Te tényleg nem tudsz *semmit*? Az Oceanus a világ legnagyobb akvaparkja! Tudod, mennyi csúszdájuk van?! Minimum száz! Delfinekkal strandolhatsz együtt, meg tuskésrájával!

– Na ugye! – mutatott ujjával a fiúra leleplezően Amy. – Tudtam én, hogy az Oceanuson jár az eszed!

– *Neked* bezzeg sohasem jutna eszedbe! – kesergett Dan. – A világ egyetlen embere, akinek fogalma sincs róla, mi a szórakozás, a nővérem! Bocs, pontosítok! Neked a szórakozás fogalma kimerül egy nonstop nyitva tartó könyvtárban!

Amy sértetten pislogott.

– D-Dan, ez nem igaz... – Alig észrevehető dadogása, ami hasonló helyzetekben mindig előjött, arról árulkodott, hogy öccse megjegyzése érzékeny ponton találta el.

Dan magába roskadt. Utált Amy lelkébe gázolni, de az az igazság, hogy néha nem tehetett mást. – Jó, elhiszem, hogy első látásra nem sok értelme van a Bahamákra menni, de abban sem lehetünk biztosak, hogy Jamaicán vár a kulcs.

– Ez igaz – vallotta be Amy.

Dan érezte, hogy nővére ellenállása gyengülni kezd. Már csak valami ütős indok kellett, hogy beadja a derekát.

– Eddig is azért találtuk meg a kulcsokat, mert út közben felfedeztünk egy rakás más dolgot is, nem? Még hozzá a „rossz helyeken”. De ha először nem járunk azokon a „rossz helyeken”, akkor nem tudtuk volna, hogy a „jó helyeken” hogyan találjuk meg a kulcsot.

Arca egészen belevörösödött az erőlködésbe, ahogy érvelt.

– Vagyis azt akarom mondani, hogy *jól* tettük, hogy *rossz* helyekre mentünk. Voilà, tehát irány a Bahamák!

Amyből kitört a nevetés.

– Te tényleg nem veszed észre, mit mondasz? Most ismerted be, hogy igazam van! Már ami Jamaicát illeti!

Dan elvigyorodott.

– Jó, legyen neked igazad, én meg hadd mehessek el az Oceanusba! – bokszott nővére karjába. – Így mindketten jól járunk...

A nagy összeborulásban egyiküknek sem jutott eszébe, hogy a Kabráknak van egy villájuk a Bahamákon.

A szupergazdag és szuper-Lucian Kabráknak, akinek vezetője az az Isabel Kabra, aki Dant és Amyt már többször megpróbálta eltávolítani az útból.

És aki évekkel ezelőtt megölte a szüleit.

Nellie csatlakozott hozzájuk. Füléből elmaradhatatlan iPodjának zsinórja lógott, és fejével a zene ritmusára bólogatott. Dan már ajánlotta neki, hogy műtéti úton ültesse be a fülhallgatókat, úgysem veszi ki soha.

– Rendben, srácok, vegyük meg a jegyet! – javasolta Nellie. Elismerően bólintott: – Bahamák, ez már *valami*, skacok! Nyugagyak, jövök!

A jegyváltók felé félúton Nellie beugrott a mosdóba. Amikor kijött, elvette az útleveleiket.

A többi rutinból ment már nekik. Nellie beállt a sorba, hogy megvegye a jegyeket, amíg Dan és Amy mögötte szobroztak, és megpróbáltak két, nevelőnőjükkel utazó, ártatlan kölyöknek látszani, akiket éppen egy távoli, kedves rokonhoz visznek; és nem két gyereknek, akiknek folyamatosan menekülniük kell cselszövő, gyilkos, torokmetsző rokonaik elől. Vagyis nem annak, akik valójában voltak.

– Három jegyet kérek a Bahamákra – fordult Nellie a pénztároshoz.

Várakozás közben Dan meghallgatta a mobiljára érkezett üzenetet. Összehúzott szemöldökkel próbálta megérteni.

– Hamilton hívott – szólt Amynek, miután összecsuksa mobilját.

– Mit akart?

Dan a fejét rázta.

– Nem tudom, nagyon rossz volt a vonal. Állandóan szakadozott. De... – nézett körbe gyanakodva –, az apja valahonnan megtudta, mi lesz a következő úti célunk...

Amy meglepődött.

– De honnan?! Öt perccel ezelőtt még mi sem tudtuk! És az egyetlen személy, aki... – Amy nem fejezte be a mondatot. Szeme elkerekedett.

– Amíg a mosdóban volt... – döbbsent rá Dan.

Mindketten megfordultak, és Nellie hátát nézték, aki a jegykiadó előtt állt.

Amy érezte, hogy összeszorul a szíve. Egy pillanatra behunyta a szemét, és megpróbált más alkalmakra visszaemlékezni, amikor Nellie gyanúsán viselkedett. Amikor újra kinyitotta, észrevette, hogy Dant ugyanilyen rosszul érinti a dolog. Arca minden négyzetcentijére aggodalom ült ki, talán még az orrára is, ha ez lehetséges.

Az utóbbi néhány hónapban Nellie-vel töltötték a legtöbb időt. *Ő több egy nevelőnőnél, olyan, mintha az unokatestvérünk lenne... – gondolta Amy. Vagy inkább egy nővér. Hogyan lehetne éppen ő...*

– Ki kell szednünk belőle mindent – mondta Dan.
– Majd a gépen kivallatjuk, ott nincs hová menekülnie. De előbb hallanod kell, mit mondott még Hamilton.

Amy még egyszer aggódva Nellie-re pillantott, aztán visszafordult a fiú felé.

– Szóval, Eisenhower rájött, hogy a Bahamákra utazunk, Hamilton nem nagyon érti az egészet, de az apja valami macskáról beszélt, és hogy mindannyian rosszul végezzük, meg hogy a Bahamák nem a megfelelő hely. Ezért ők családirag Dél-Karolinába utaznak inkább.

– Tud a portréról? És Anne Bonnyról?

– Fogalmam sincs. Erről nem volt szó, csak valami macskáról.

– Egy macskáról? Saladinról beszélt?

– Nem. A vonal szakadozott, de biztos, hogy nem Saladinról beszélt. Jut eszembe...

Kivette Saladint a macskahordozóból, és néhány percig simogatta. Amy tudta, hogy még mindig Nellie-re gondol, és a macskasimogatással csak magát nyugtatja.

Saladin kényelmesen elhelyezkedett Dan karjában, és dorombolni kezdett. Hármuk közül ő volt az egyetlen, aki teljes mértékben elégedett volt a világgal.

2. FEJEZET

Nellie nem akart hinni a fülének.

– Tényleg az ablak mellé ülhetek? – kérdezte hitetlenkedve.

Egy pillanatig megdöbbsentette nagylelkűségük, de kapva kapott a ritka lehetőségen. Leült, és fejét az ablaknak támasztotta.

Miután felszálltak, Dan odahajolt, és kirántotta füléből a fülhallgatókat.

- Mit művelsz, kishaver?! – lepődött meg Nellie.
- Mi is ezt akarjuk kérdezni tőled – rivallt rá Dan.
- Te mit művelsz?!

Kihúzta az iPodból a fülhallgatót, és elkobozta a nevelőnőtől.

Amy elvette Dantól a zsinórt, és biztonságos távolságban a nevelőnő kalimpáló kezeitől összetekerte.

- Nellie, állj le! Be... beszélünk kell!

Nellie szívébe aggodalom hasított, amit egy dühös sóhajtással leplezett.

– Mi van már megint? Elbőfentettétek magatokat, hogy Európa, és én már vittelek is benneteket Európába. Azt mondtátok, Japán, már ott is voltatok, azt

mondtátok, Egyiptom, Oroszország, és... és már követni sem tudom, hány helyen voltunk, most meg a Bahamákra akartok menni, és már úton is vagyunk oda. Elárulnátok, mi a probléma?

Dan szigorúan összefonta maga előtt a karját. Nellie egy futó másodpercre szerette volna fejbe csapni. Ezzel a szigorú ábrázattal valahogy még gyereke-sebbnek tűnt.

– Kezdjük azzal, hogy valamilyen varázslatos módon pillanatok alatt beutazási engedélyt szereztél Tibetbe, amikor másoknak hónapokat kell várni rá. Csak egy telefonhívásodba került, és a világ egyetlen helikoptere, ami képes leszállni a Csomolungmán, a rendelkezésünkre állt. A Holtok pedig már akkor kiderítették, hogy a Bahamákra utazunk, amikor rajtunk kívül csak te tudtál erről. És Oroszországban egy telefonüzenetben valaki „helyzetjelentést” kért tőled.

Nellie számított rá, hogy ez a pillanat előbb vagy utóbb elérkezik. Csak azért imádkozott, hogy lehetőleg minél később jöjjön el.

Szóval bekövetkezett – gondolta. Talán ki tudja magát dumálni... Dacosan hátravetette a fejét.

– Nagyszerű. Otthagytam a sulit, hogy rátok vigyázhassak. Elthagytam a *hazámat*, hogy tűket keressek a világ különböző szalmakazlaiban, amittől a szüleim totál kiakadtak, kösz szépen! Még az éle-teteket is megmentettem néhányszor, és ezt kapom érte?!

Amy zavarba jött. Nellie kezdte megsajnálni. Szegény kölyök. Akkora súlyt vitt a vállán, ami egy felnőttnek is elég lenne, hiába volt mellette nevelőnő.

– Nellie, nem arról van szó, hogy nem bízánk benned – magyarázta. – Pedig Mr. McIntyre a lelünkre kötötte, hogy *senkiben* se bízunk. És amiket Dan mondott... Érthető, hogy néhány dolgot furcsának találunk, nem?

Nehéz helyzetben könnyítsünk magunkon a mosdóban – kapcsolta ki biztonsági övét Nellie.

– Bocs, de sürgősen ki kell mennem a slozira.

Egyik gyerek sem mozdult.

– Vagy úgy! Most márt értem, miért kaptam az ablak melletti helyet. Sejtettem volna, hogy valamire készültök.

Dan úgy fordult az ülésen, hogy semmiképp ne tudjon átvergődni rajta.

Nellie az ajkába harapott, és az ölébe bámult. Gondolatok cikáztak át a fején. *Benne van a szerződésben, hogy nem szabad elárulnom nekik. Plusz ötvenezer dollárt kapok, ha végigcsinálom anélkül, hogy megtudnák. Ötvenezret! De sohasem hittem volna, hogy ennyire nehéz lesz... és ha jól sejtem, ez még csak a kezdet.*

Fel sem kellett néznie, magán érezte a gyerekek szúrós tekintetét. Nem könnyű őket átverni.

Akkor az igazságot. Vagy annak a felét. Azt nem, hogy valójában kinek dolgozom. Csak annyit, amennyi elég lesz, hogy leszálljanak rólam.

Döntött.

– Rendben, nem szabadna ezt tennem, de nem bírom tovább. Elmondok nektek mindent.

Megnyomott egy gombot, és hátrahajtotta az ülést.

– Helyezkedjete kényelembe, gyerekek, hosszú mese lesz!

Amy úgy érezte, mintha szép lassan zuhanna. Mint ha valaki kihúzta volna lába alól a szőnyeget, amin eddig állt, és elvesztette volna az egyensúlyát. Pedig ült.

Nellie, akiben megbíztak, akire támaszkodtak, és akivel minden titkukat megosztották az elmúlt hetek során... más volt, mint akinek gondolták.

Nem egy hétköznapi főiskolás lány, akire Beatrice néninek véletlenül esett a választása. De nem ám! Éppen most árulta el, hogy Mr. McIntyre fizeti, hogy vigyázzon rájuk – és hogy folyamatosan információkat szolgáltasson neki.

Amy öntudatlanul öccse keze után nyúlt. A fiú arca sápadt volt, szája szederjes. Még a kezét sem húzta el.

És Nellie még csak az elején tartott.

– Grace fogadott fel – folytatta a nevelőnő. – Amikor a végrendeletét megírta, biztos volt benne, hogy a kulcsvadászatot választjátok. De azt is tudta, hogy az ellenséges csapatoknak vagy felnőtt kísérőjük van, vagy pénzük, vagy mindkettő. Előre eltervezett

mindent. Szüksége volt valakire, aki segít nektek az utazásban, aki soförkődik, ha úgy adódik, meg hasonlók. Annyit mondott, hogy valami kulcsokat fogtok keresni, és hogy nem lesz egyszerű. De eszébe sem jutott elárulni, mibe rángatott bele valójában.

Nellie a fejét rázta.

– Az állásinterjú háromrészes volt, három különböző napon. *Órákig* vallattak, öregem! Sejtettem, hogy nincs hátrányomra, ha repülőt is tudok vezetni. Miután megkaptam az állást, Grace figyelmeztette Beatrice nagynénit, hogy ha ki mer rúgni, akkor egy morzsát sem kap az örökségből. Nagyanyátokat nem ejtették a fejére.

– Akkor már értem, miért húztad nála olyan sokáig – köszörülte meg a torkát Dan. – Beatrice néni azelőtt úgy hajigálta ki a nevelőnőket, mint a macskákat dolgukat végezni!

– De esküszöm, hogy egyetlen információt sem szolgáltattam ki az ellenséges csapatoknak! – folytatta Nellie. – Mr. McIntyre-nek igen, aztán ő eldöntötte, mihez kezd a hírekkel. Hogy mi a helyzet a Bahamákkal? Természetesen tud róla. De a Holtoknak nem én árultam el. Biztosan ő tette, és biztosan megvoltak az okai. De ezeket nem osztja meg velem. Különben az egyetlen feladatom, hogy vigyázzak rátok.

Hallgattak.

– Most mi van? Nem értitek? – kezdett kétségbeesni Nellie. – Munkaköri kötelességem volt Mr. McIntyre tájékoztatása az elejétől fogva. Ezért fizetnek!

– Csak azért maradtál velünk... – suttogta Amy. – ...mert megfizettek?

– Nem! – vágta rá Nellie határozottan. – A pénz miatt vállaltam a melót, de most már...

De Amy már nem hallotta, mit mond, szemébe forró könnyek gyűltek. Nem tudta volna megmondani, mit érez. Haragot? Szomorúságot? Félelmet? Zavart?

Talán mindet egyszerre.

Hogyan lehetünk neki azután, hogy kiderült, végig hazudott nekünk?

Kicsatolta az övét, és hirtelen felállt.

– Elnézést – mondta jegesnek szánt hangon. Azzal Nellie fülhallgatóját szorongatva elindult a repülőgép folyosóján. Dan követte. Amikor a gép végébe értek, Amy szellemhangon suttogni kezdett:

– Ettől a perctől kezdve semmibe sem avathatjuk be. Dan rémülten meredt rá.

– Az nem fog menni, Amy! Szükségünk van rá, hogy... nélküle... – kereste a megfelelő szót Dan. – Csak ő vezethet, meg minden... Hogyan boldogulunk nélküle?

Nem mondta ki, de az arcára volt írva, mit akar közölni: *Csalók, tolvajok és gyilkosok ellen kell küzdenünk! Mi még csak gyerekek vagyunk! Nem fog menni egyedül!*

Amy lenyelte saját ijedségét, és megpróbált nyugodtan beszélni.

– Kotta nélkül fogunk játszani. Úgy értem, elmondjuk neki, hová megyünk, de azt nem, hogy mit fogunk ott csinálni. Érted?

– Rendben – egyezett bele az öccse hosszú szünet után. – Szóval, menet közben találjuk ki, ugye?

Amy megtörölte a szemét a ruhaujjával. Még mindig gyengének érezte magát, de ahogy itt állt Daniel, elhatározása egyre szilárdabb lett. *Legalább mi megmaradtunk egymásnak...*

– Igen – jelentette ki a lehető legnormálisabb hangon, amilyenre csak futotta tőle.

Normális. Amy el is felejtette, mit jelent a szó valójában.

3. FEJEZET

Áruló nevelőnő ide vagy oda, Dan alig fért a bőrébe.

Az Oceanusban voltak, és semmi sem állíthatta meg, hogy kipróbálja a csúszdaparkot!

– Mi van már, lányok?! Mi tart ilyen sokáig?! – nógatta őket Dan, aki úszónadrágban állt, és egyik kezével az ajtógombot fogva, a táskáikban turkáló Amyre és Nellie-re nézett. A repülő óta jó, ha hat szó váltottak egymással.

Dan gondolkozással töltötte az út hátralévő részét. Sorra vette azokat a helyzeteket, amiket Nellie-vel együtt éltek át. Nem volt könnyű feladat, mert ilyen számtalan akadt. De bárhogyan nézte is a dolgot, Párizs utcáitól az ausztrál vadonon át a Csomolungma csúcsáig, Nellie inkább segített nekik, mint hátráltatta őket.

Aztán ott voltak a hotelszobák. Nellie néha külön szobát vett ki magának, máskor velük aludt. Kétség sem férhetett hozzá, volt elég lehetősége és ideje Mr. McIntyre tájékoztatására, és arra, hogy módszeresen elárulja őket. De miért húzza az időt? Ha az

ellenségeiknek dolgozik, miért nem iktatta ki őket rövid úton?

Sehogy sem állt össze a kép. És Dan elég sokat vádászott ahhoz a kulcsokra, hogy tudja, mit jelent ez.

Ezt úgy hívták, *probléma*.

De Dan egyelőre úgy döntött, megpróbál nem foglalkozni vele.

– Gyeeertek mááár! – ugrált türelmetlenül a fiú.

– A napkrémről se feledkezz meg! – dobott oda egy tubust Nellie. – Dan mazsolányi krémet nyomott a tenyerébe, majd tessék-lássék bekente vele a karját, a hasát és a mellkasát, aztán zsíros kezét a lábába törölte. – Tessék! Megfelel?

– Nem, nem felel meg – akadékoskodott Nellie. – A hátadat, a nyakadat és a lábad hátsó felét is. És a füledet se felejtsd el!

– Én majd bekenem a hátadat! – ajánlotta Amy gyorsan.

Dan a nővérére nézett. Egyértelmű volt, hogy Nellie-vel mától kezdve olyan minimálisra akarja csökkenteni a kontaktusukat, amennyire csak lehetséges. És ebbe már a napkrémezés sem fér bele.

– Be tudom kenni egyedül is – maszatolt a hátára valamennyi krémet a fiú. Rosszabb munkát végzett, mint elől. Aztán felkapta a törülközőjét. – Nem szobrok itt tovább! Lemegyek egyedül!

Nellie a szemét forgatta.

– Oké, akkor találkozunk a delfinsimogatónál... – nézett az órájára. – Kettőkor. És nem ajánlom, hogy

elveszítsd az időérzéked! Nem akarom megint halálra izgulni magam, mert késel!

Még be sem fejezte a mondatot, amikor Dan már kisurrant az ajtón.

Dan kifizette a belépőt, majd kapott egy gumiszalagot a csuklójára. Első megálló a Nap Palota csúszdái! Az egyik csúszda majdnem függőleges volt... Úgy siklott le rajta, ahogy a tetején álló alkalmazottak ajánlották: törökülésben, mellkasa előtt összefont karral.

Lélegzetelállító menet volt! Szó szerint. Víz spriccelt a szájába és az orrába. Ahogy a medencébe csapódott, fulladozva köhögött, és a vizet köpködté. Káprázatos volt!

Dannek két órája volt, hogy kitombolja magát a csúszdaparkban. Nem tudta eldönteni, hogy minden kipróbáljon-e, vagy újra és újra felüljön arra, ami tetszik neki. Ez az utolsó esélye. Ha folytatódik a kulcsvadászat, már nem lesz idejük a szórakozásra.

Amikor eszébe jutott a kulcsvadászat, büntudat fogta el. Két csúszda között benézett a bokrok közé, nem bújt-e el ott egy macska. Pontosabban egy bizonyos fajta macska. Amilyenről Hamilton beszélt – egy kalikó.

Akkor vette észre a táblát, hogy állatokat tilos a parkba vinni. Ez azt jelentette, hogy a macskavadászat csakis a parkon kívül folytatódhat. Vajon hány

cica élhet a Bahamákon? És hogy fognak rájönni, melyik kalikó az a sok közül?

De a következő menet kisöpört a fejéből minden macskával foglalkozó gondolatot. Bemászott egy belső csőbe, és leszánkázott egy meredek csúszdán, ami egy majdnem vízszintes, hosszú alagútban folytatódott. Az összes csőcsúszdát verte a földön... Üveg-ből volt, és egy cápától nyüzsgő medencén haladt át. Olyan közel úszkáltak, hogy ha nem lett volna közöttük az üveg, meg is érinthette volna őket.

– OLTÁRI volt! – mesélte Amynek, amikor mindhárman együtt voltak megint. És csak hét percet késett...

– Ez sokkal klasszabb! – mutatott Nellie egy hálósatyrot, tele furcsa dolgokkal.

Amy elfordította a fejét. Dan követte testvére példáját, és ő is levegőnek nézte Nellie-t.

De a lány nem adta fel.

– Látnotok kellett volna a kínálatot! Jákafa gyümölcs, főzőbanán, krémalma! Felvásároltam az egész boltot! – Elővett belőle egy marék sötétbarna diót, amire vörös csápok tapadtak.

– Nézzétek, milyen szerencsenem, akarom mondani szerencsém volt! Szerencsendió egészben! Az a vörös a szerencsendió-virág! Ilyet otthon nem kapsz! Pedig sokkal jobb, mint az a porított vacak! Szagold csak meg! – dugta Dan orra alá. A fiú hátrálni kezdett.

– Kösz, nem. Olyan, mint a kutyakaki. Mintha valami túltenyésztett minikutya piszka lenne.

Nellie visszarakta a szerencsendiót a szatyorba.

– Nem is tudom, minek erőlködöm – motyogta.

– Várj, még nem is hallottad a legjobbat! – folytatta Dan. – Sorban állás közben két fickó arról beszélt, hogy egyszer egy cápa kiugrott a medencéjükből, és ráesett a csúszdára! El tudod képzelni?! Aztán platty, visszacsúszott az úszómedencébe!

Amy megborzongott. Dan tudta, hogy az ausztrál incidens óta egy életre elege lett a cápákból.

– Megsérült valaki? – kérdezte idegesen.

Dan vállat vont.

– Nem. Nyitás előtti órákban történt – válaszolta, aztán szomorúan hozzátette: – De a cápa elpusztult. A klóros víz miatt.

– Szegény pára! – sajnálkozott Nellie.

– Bárcsak ott lehettem volna! – lelkesedett Dan. – Gondolj bele, egy cápával strandolhattam volna!

Amy furcsa torokhangot hallatott, ami a düh és az undor keveréke volt.

– Nem váltanánk témát? – kérdezte, aztán Nellie-re meredt. – Ha megbocsátasz...

Nellie leeresztette a napszemüvegét, és vállat vont. Amy néhány méterrel messzebb húzta Dant, és egy brosúrárt mutatott neki.

– Mindjárt szívinfarktust kapok! Egy *szórólap*?! – Dan úgy tett, mint akire rájött az ásítozás.

– Várj, amíg meghallgatod! – erősködött Amy. – Ez a *Spicces Kalóz Kalauz Túra* brosúrája! Hajón visznek a kisebb szigetekre! – Kihajtotta a nyomtatványt, és

olvasni kezdte. – „...a környező szigeteket olyan híres kalózkod látogatták, mint Henry Morgan, Fekete Szakáll és...” – Amy szünetet tartott a nagyobb hatás kedvéért: – „*Jack Rackham...*”

– *Leken?! Jó név egy kalózkapitánynak...*

– Rackham – javította ki Amy. – Akihez Anne Bonny is csatlakozott. Ha körülnézünk azokon a helyeken, ahol járt, talán találunk valamit.

Dan elvette a brosúrát és átfutotta.

– Ezt hallgasd! „Kutasson a kalózkod elásott kincsei után! Az ár tartalmazza a fémdetektor és az ásó használatát!” – Aztán csalódott arcot vágott: – Várj, itt van egy lábjegyzet! „A szigeteken kiásott érméket az ajándékboltban beválthatja!” – Dan felhorkant: – Hamis kincsek! Ha igazi kihívást akarnak, inkább eredjenek a kulcsok nyomába!

Amy lenyelt egy mosolyt. Biztos volt benne, hogy nem is olyan régen még Dan is örömmel kutatott volna az elásott érmék után.

Visszasétáltak Nellie-hez.

– Részt veszünk egy túrán. Nem kell velünk jönöd – kezdte Amy. – Néhány óra múlva visszajövünk.

– Miféle túrán? – kérdezte Nellie.

– Számít? – hárított Amy.

– Valójában igen – vágott vissza Nellie. – Akár tesszik, akár nem, még mindig én vagyok a nevelőnők. Én tartozom értetek felelősséggel. Vagyis, ha megkérdezem, milyen túrán, neked meg kell mondanod.

Mert ha nem... – Nellie anélkül, hogy befejezte volna a mondatot, megvonta a vállát.

Nem volt nehéz kitalálni, mit jelent a vállrándítás. Azt jelentette, *vissza Beatrice nénihez*.

Dan Amy fülébe suttogott:

– Nem emlékszel rá, miben állapotunk meg? Elmondhatjuk neki, hová megyünk, csak azt nem, miért!

Amy bólintott, aztán Nellie-re nézett:

– Rendben. A Spicces Kalóz hajótúrára megyünk.

– Hajótúra? Úgy értitek, kint az óceánon?

– Óőő... igen.

– Akkor veletek megyek. Nincs apelláta.

Amy ökölbe szorította kezét, de ügyelt rá, hogy az arca kifejezéstelen maradjon. Dühöt és ridegséget erőltetett magára, mert nem akart sírva fakadni. Igazság szerint, amióta Nellie leleplezte magát előttük, legalább egy tucatszor szorította el torkát a sírás.

Nellie nem lett volna első a nevelőnő-olimpián, ha lett volna olyan. Sokszor gondatlan volt, úgy vezetett, mint egy örült, és gyorsételekkel tömte őket. De mindig kéznél volt, ha kellett. Amy csak mostanában döbbsen rá, mennyire rá vannak szorulva.

Dan megérintette a kezét.

– Gyere! – mondta. – Otthagyták Nellie-t, és előresiettek az ösvényen a kikötő felé.

Nellie elindult utánuk. Nem láthatták, hogy fejét a murvafürt mögött rejtőzködő férfi felé fordítja.

A férfi bólintott, és a lány visszabiccentett.

A trió egy tucatnyi turistával együtt felszállt a Spicces Kalóz nevű katamaránra. Ahogy a legénység kérte, szétszóródva ültek le a hajó két oldala között kifeszített ponyva szélére. Amy ügyelt rá, hogy ő és öccse minél messzebb kerüljön Nellie-től.

Csodálatos nap volt, ideális a hajózásra. Kellemes szellő fújt, éppen annyi, hogy feldagassza a vitorlákat, és enyhítse a hőséget. Amy a vízre nézett. Amikor annak idején a Karib-tengerről fotókat látott, biztos volt benne, hogy retusálták őket, mert a víznek egyszerűen nem lehet ilyen káprázatosán kék színe. Tévedett. A víznek tényleg ilyen *hihetetlen* színe volt.

Felsorolta magában a kék különböző fajtáit: azúr-, türkiz-, pávakék, égszínkék. Egyik sem illett rá teljesen. Az óceán színére külön nevet kellett alkotnia, egy egészen újat, amit még nem találtak ki. Az ismert kékek keverékéből.

Azúr és türkiz... aztür...

– Aztürpávég – motyogta. Elégedett volt magával. Igazán szép színnevet alkotott. Talán, ha használni kezdi, elterjed, és egyszer igazi szóvá válik. – Aztürpávég... – ismételte.

– Ezt a káromkodást még nem hallottam – lepődött meg Dan.

Amy elpirult.

– Felejtse el!

Az elsőtiszt elkiáltotta magát:

– Üdv mindenkinek! – Sportos fiatalember volt. Zsebes rövidnadrágot viselt, és izomtrikót, ami kiemelte tökéletes bicepszt. Nellie felkapta a fejét, és Amy legnagyobb megdöbbenésére még a füldugókat is kivette. – Szeretnék pár szót mondani az útvonalunkról! – kezdte éneklő hangon, ami tökéletesen passzolt mosolyához és könnyed modorához. – Remélem, jól fogják érezni magukat! Sőt, néhányan talán már most is jól érzik magukat!

A turisták mosolyogva bólogattak.

– Hamarosan elérjük első állomásunkat, amit Boucan-zátonynak neveznek. A *boucan* régi francia szó. Egyfajta grillvas, amin a húst sütötték. Amikor az első európai tengerészek megjelentek a szigeteinken, a húst *boucanen* sütötték meg. A franciák ezért *boucaniers*-nek kezdték nevezni őket.

– Ezért hívják a kalózt angolul *buccaneer*-nek! – vágott közbe Amy.

– Úgy bizony! – helyeselt az elsőtiszt. – Angol elnevezésük is ebből a szóból származik! Úgy látom, ma egy különösen okos fiatal hölgyet üdvözölhetünk a fedélzeten!

Az első tiszt folytatta a tájékoztatást. – A Bahámák sokáig kalózparadicsomnak számított. Kidd kapitány a közeli Exuma-szigeten ütött tanyát. És minden idők leghíresebb kalóza, Fekete Szakáll, akinek igazi neve Edward Teach volt, gyakran járt a Bahámákon.

Amy megköszörülte a torkát.

– Kalikó Jack Rackham is sokat járt erre felé? – kérdezte.

– Igen, kisasszony, Rackham is! Mindegyikük *imádta* a Bahamákat! – viccelődött. – A halálfejes zászlót a keresztberakott csontokkal állítólag ő használta először!

Amy oldalba bökte Dant:

– Jack Rackham! – suttogta izgatottan.

A katamarán egy csodálatos, apró öbölben horgonyzott le. A legénység a felszerelést motoros gumicsónakba pakolta, de az utasoknak úszva kellett elérniük a partot.

A gyerekek egyből fémdetektorokat ragadtak, hogy megtalálják az „elásott kincset”. Néhány turista könnyűbúvárkodásba kezdett, míg mások, beleértve Nellie-t is, törülközőt terítettek a homokra, hogy alaposan megdolgozzanak egy kis barnulásért. Végre Nellie is kényelembe helyezte magát. Szemén napszemüveg, fülében fülhallgató.

– Kisasszony! – intett feléjük az elsőtiszt. – És te, fiatalember! Van itt valami a számotokra!

– A számunkra? – lepődött meg Amy. A gumicsónakhoz sétáltak, amiből a tiszt a felszereléseket pakolta ki. Az elsőtiszt a zsebébe nyúlt. – Egy barátotok hagyta itt nektek a kihajózás előtt. Megkért, hogy csak

a szigeten adjam oda – nyújtotta át Amynek az összehajtott papírt.

– Egy barátunk?! – visszhangozta Dan. – Nem mondta, hogy hívják?

A tiszt a fejét rázta.

– Sajnos, nem.

– Hogy nézett ki?

A tiszt a homlokát ráncolva próbált meg visszaemlékezni.

– Egy idősebb úriember volt. Szürke inget viselt, azt hiszem.

– Ázsiai volt? – kérdezte Dan. Amy tudta, kire gyanakszik a fiú, mert egyre gondoltak. Alistair Oh lehetett? Vagy a nagybátyja, Bae?

– Sajnos, nem láttam jól az arcát. Kalap volt rajta, és napszemüveg. Bocs – mosolygott. – Kértek könnyűbűvár-felszerelést?

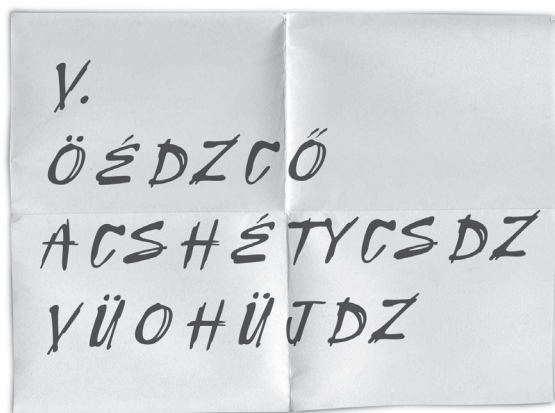
– Kösz, majd később! – hárította el Amy.

– Igen, kérünk! – döntött Dan. Búvárszemüveget és pipát vett ki magának és Amynek. – Még jól jöhet – súgta a nővérének.

A férfi barátságosan intett nekik.

– Mondjátok meg a barátotoknak – mutatott Nellie felé –, hogy költözzön feljebb a törülközőjével, ha nem akar elázni, mert dagály közeleg...

Amy és Dan az öböl távolabbi felére húzódtott, minél messzebb a turistáktól, és leült a sziklákra. Amy kinyitotta a papírt, miközben Dan a válla fölött kukucskált.

– Egy rejtvény! – nyögte Dan. – Miért nehezítik meg a dolgunkat mindig? Nem kaphatnánk valamit egyszer tálcán felkínálva?!

Amy is felsóhajtott.

– Még azt sem tudjuk, jó hír-e, vagy rossz. – Ehhez hasonló titokzatos üzenetek már máskor is felbukkantak. Némelyik a segítségükre volt, de akadtak olyanok is, amelyek csapdába csalták őket.

– Akár jó, akár rossz, meg kell fejtenünk – határozott Dan.

– Akkor vágjunk bele! – egyezett bele Amy. Az első betű *v* mint *Viktória*, azaz *győzelem*? Milyen szavak kezdődnek még *v*-vel? Vér, víz, Valentin, visszafelé...

– Igazad van! Valaki Valentin-napi üdvözlőkártyát küld nekünk az ősz közepén, amiben visszafelé olvasva az áll, hogy a vér nem válik vízzé, ha győzünk!

– Nagyon vicces – dorgálta meg a lány. – Én legelőbb próbálkozom.

– Így soha sem fogjuk megfejteni – dohogta Dan.
– Találgatással nem megyünk semmire. Ez így túl véletlenszerű. Lennie kell valami megoldókulcsnak.

Amy szégyenlősen pislogott.

– Igazad van. Bocs, hülye voltam.

Dan fél szemöldökét felvonva nézett a nővére, meglepte a mentegetőzése.

– Rendben, hadd gondolkozzam egy percet! – meredt a papírra, aztán kisvártatva újra megszólalt.

– Mi van akkor, ha minden betű egy másik helyett áll, mint a Dél-Afrikában kapott rejtvényben?

Amy arca felderült.

– Lehet, hogy a v az A helyén áll. Elvégre egy fordított A is lehetne...

– Lehet, hogy nem is angolul van.

Amy a fejét rázta.

– Biztos, hogy olyan nyelven van, amit értünk. Valaki azt akarta, hogy megkapjuk ezt az üzenetet. Ha nem a mi nyelvünkön lenne, nem érne célba.

– Rendben, de nézd, a v után van egy pont! „A pont”

– Ez sem jelent így semmit!

Amy felsóhajtott.

– Akkor vissza a találgatáshoz?!

– Nem, várj csak! Mi van, ha a v nem is betű? Hanem... – tartott szünetet Dan, aztán felderült az arca:
– Szám!

– Szám?! – visszhangozta Amy összehúzott szemöldökkel. Dan már remegett az izgatottságtól, de megadta a lehetőséget Amynek, hogy ő is rájöjjön.

– Ó! Római számok! – döbbsent rá Amy. – Az ötös szám!

Dan leugrott a szikláról. Egy uszadékfa segítségével a homokba írta az ábécét.

– Öt! Ez a kulcs! – kiáltotta munka közben.

– Most fogjuk a betűket, és megnézzük, mi az őket megelőző ötödik betű! Mi is az első szó?

Amy hangosan felolvasta.

– „öédzcő”.

– Várj, ne olyan gyorsan!

– Akkor az *ö*-ből *m* lesz, az *é*-ből *cs*, a *dz*-ből *á*, a *c*-ből *z*, az *ő*-ből *n*. Vagyis „mcsázn”. Ez valami új köszönés?! – Csalódottan a homokba rúgott, hogy el-
tüntesse a szót, amit leírt. – Pedig már azt hittem, kitaláltam!

Amy még mindig a sziklán ült. Mivel Dan vele szemben guggolva írt, így a szikláról az ábécét fejjel lefelé látta.

– Várj csak! – hol a papírra, hol a homokba írt ábécére nézett, és néha egészen kitekerte a nyakát, hogy el tudja olvasni a fejjel lefelé előtte sorjázó betűket.

Aztán a fiúra emelte a szemét.

– Te tényleg kitaláltad – mondta.

– Mi? – Dan már éppen össze akarta taposni az egészét.

– Csak azt tudnám, hogy miért visszafelé számoltál?

– A te hibád! Összezavartál azzal, hogy a *V* visszafelé-t jelent!

Amy leugrott a szikláról, és Dan mellé állt. Felolvasta az üzenetet, Dan meg kiszámolta és a homokba karcolta a megfelelő betűket.

Nem tartott sokáig. Mindketten a megfejtett üzenetre meredtek.

– Jaj, ne! – szakadt ki Amyből éppen akkor, amikor Dan így kiáltott: – Szuper!